

РЕШЕНИЕ

№ 1654

гр. София, 14.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8556** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на А. А. Ч. с ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. К. И. от САК, с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2 срещу Решение № ПИ-249/01.08.2025г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022-0081677/09.07.2025 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022-0081678/ 09.07.2025 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022- 0081718/09.07.2025 г., издадени от А. П. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

Твърди се в жалбата, че решението е незаконосъобразно и необосновано, като издадено в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. Жалбоподателя се позовава на изтеклата погасителна давност за част от задълженията, поради липсата на редовно уведомяване за доброволно изпълнение, както и каквито и да било редовни обезпечителни мерки след образуване на изпълнителното производство пред публичен изпълнител при ТД на НАП-С.. Твърди се, че от мотивите на публичния изпълнител не ставало ясно коя точно разпоредба от чл. 178 от ДОПК не е спазена, както и че за да се спази разпоредбата за доброволно плащане, което може би имал предвид публичния изпълнител, длъжникът е следвало да получи покана за доброволно изпълнение с безспорно установено задължение, както и с точно определен и конкретизиран размер на задължението, каквато жалбоподателят не бил получавал. Иска се отмяна на Решение № ПИ-249/01.08.2025г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022-0081677/09.07.2025 г., Постановление за

налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022-0081678/ 09.07.2025 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022- 0081718/09.07.2025 г., издадени от А. П. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. Претендира разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., която поддържа жалбата. Претендира разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С. се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, III отделение, 7-ми след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с изискуеми задължения на А. А. Ч., в ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело №160164964/2016 г., срещу А. А. Ч. с ЕГН [ЕГН], за принудително събиране на установени и изискуеми публични задължения.

На основание чл. 221 от ДОПК е издадено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № С.-048-0116041/13.06.2017 г. Същото е редовно връчено на лицето на 26.06.2017г., с обратна разписка чрез лицензиран пощенски оператор.

С цел обезпечаване на вземанията, от страна на публичен изпълнител е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С.-022-0030100/15.05.2018 г. Постановлението е връчено, с обратна разписка, на 30.05.2018 г., като по преписката не са налице доказателства същото да е обжалвано.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С.-022- 0024308/28.03.2019 г. на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1 във връзка с чл. 195, ал. 1 -3 от ДОПК публичният изпълнител, като е приел, че ще се затрудни събирането на установени и изискуеми публични задължения, по образувано изпълнително дело №160164964/2016 г. е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление във всички банки, което е връчено на лицето с обратна разписка на 16.04.2019 г. В тази връзка са изпратени заповедни съобщения до всички банки и са постъпили отговори от 3 бр. ТБ, а именно „ЕКСПРЕСБАНК“ АД, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД и „ЮРОБАНК И ЕФ ДЖИ БЪЛГАРИЯ“ АД. След направена служебна проверка бе установено, че Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С.-022-0024308/ 28.03.2019 г. е обжалвано с жалба с вх. №1494-01-145/19.04.2019 г. Последната е била разгледана от компетентен орган, а именно директора на ТД на НАП С., като е издадено Решение №ПИИ-163/24.04.2019 г., което не е обжалвано.

По делото са издадени също ПНОМ с изх. № С.-022-0021673/22.03.2019 г. и ПНОМ с изх. № С.-022-0021682/22.03.2019 г., връчени на 05.04.2019 г., ПНОМ с изх. № С.-022-0024308/28.03.2019 г., връчено на 16.04.2019 г. и ПНОМ с изх. №С.-022-0076092/19.10.2023 г. връчено на 31.10.2023 г.

На 23.06.2025 г., от страна на публичен изпълнител при ТД на НАП С., е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. №С.-105-0257152/23.06.2025 г. Същото е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., като жалбата е оставена без уважение с Решение №ПИИ-228/15.07.2025 г. Срещу решението е подадена жалба до АССГ, като към датата на постановяване на настоящото решение, не са налице данни за образувано административно дело.

На 09.07.2025 г. от страна на публичен изпълнител при ТД на НАП С. са издадени Постановление

за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022- 0081677/09.07.2025 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0081678/09.07.2025 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С.-022-0081718/09.07.2025 г.

Същите са обжалвани пред Директора на ТД на НАП-С., който с Решение № ПИ-249/01.08.2025г. на Директора на ТД на НАП С. е оставена без уважение жалбата на А. А. Ч..

В хода на делото са приети и приложени доказателствата по административната преписка, както и допълнително представените от страна на ответника такива.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена в срок от лице, което има правен интерес, а разгледана по същество е основателна.

Страните не спорят и събраните по делото доказателства обосновават извода, че обжалваното решение и потвърдените с него постановления са издадени от компетентни органи. Не представлява нарушение на административнопроизводствените правила разглеждането на жалбите от директора на ТД на НАП С. срещу трите ПНОМ в едно производство и постановяването на общо решение, тъй като жалбите са свързани и са срещу постановления по едно изпълнително дело, за обезпечаване на едни и същи задължения.

Съгласно чл.195, ал.2 от ДОПК обезпечителни мерки се налагат, когато без тях ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното вземане, включително когато е разсрочено или отсрочено.

Неоснователно се твърди в жалбата, че А. Ч. не е бил уведомен за образуваното изпълнително дело, тъй като на същия е изпратено Съобщение с изх. № С.-048-0116041/13.06.2017г., връчено лично на същия на 26.06.2017г., видно от известие за доставяне (лист 53 от делото) за доброволно изпълнение на задължения, които произтичат от декларирани от самия него дължими данъци и осигурителни плащания, както и глоба по НП за извършено административно нарушение. В производството по издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки ДОПК не предвижда неговото участие и предварително уведомяване. Правото му на защита се изразява в това, постановлението да бъде връчено на жалбоподателя, като му се гарантира възможност да го обжалва по административен и съдебен ред, което същия е сторил.

Възраженията за изтекла погасителна давност и искането за заличаване и прекратяване на изпълнителното дело на това основание, тъй като те не са предмет на делото не следва да се обсъждат от съда. Предмет на спора са наложените от публичния изпълнител с трите Постановления обезпечителни мерки, които са потвърдени изцяло с оспореното Решение от 15.07.2025г. на Директора на ТД на НАП С..

Неоснователно е възражението, че решението на директора на ТД на НАП е необосновано, тъй като същото съдържа подробни и ясни мотиви.

Същото обаче е издадено в нарушение на материалноправните разпоредби.

Съгласно чл.195, ал.7 от ДОПК обаче, обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал.5. Настоящата инстанция, като съобрази размера на задълженията към датите на издаване на оспорените постановления намира, че принципът за съразмерност е бил нарушен с издаването на трите ПНОМ, тъй като издаването им е налице свръхобезпечение на вземанията, които към този момент са възлизали общо на 65 847, 14 лв. Вижда се, че те са намалени в сравнение с размера им към датата на предходното обезпечение от 2023г., когато са били 76 123, 43 лв., а и към този момент е имало наложени и други четири обезпечения, наложени съответно с ПНОМ с изх. №С.-022-

0021673/22.03.2019 г. и ПНОМ с изх. №С 190022-022-0021682/22.03.2019 г., връчени на 05.04.2019 г., ПНОМ с изх. №С.-022-0024308/28.03.2019 г., връчено на 16.04.2019 г., ПНОМ с изх. №С.-022-0076092/19.10.2023 г. връчено на 31.10.2023 г.

Въпреки намаляването на главницата и съответно лихвите, публичният изпълнител на 09.07.2025г. е наложил нови три обезпечения: Възбрана върху недвижими имот – земеделска земя, находяща се [населено място], общ Б., в които е посочена само данъчната оценка. Извършеното на 09.07.2025г. действие по изпълнителното дело, а именно издаването на три ПНОМ е незаконосъобразно, тъй като публичният изпълнител вместо да налага още нови обезпечения, в изпълнение на разпоредбата на чл.195, ал.7 от ДОПК е следвало да отмени или евентуално по своя преценка да замени старите, като съобрази техният общ размер и ликвидност да съответстват на актуалния размер на вземанията на НАП по изпълнителното дело.

Следователно, за едно и също задължение по изпълнителното дело са наложени общо седем обезпечителни мерки – пет възбрани и два запора. В решението липсва преценка на обезпечителната нужда и съответно необходимостта от натрупване на няколко обезпечителни мерки, с оценка за тяхната обща тежест. Не е извършен анализ по чл. 195, ал. 2 ДОПК – дали без конкретната мярка би било невъзможно или затруднено събирането на задължението, още повече при наложени и други мерки. В процесното постановление е налице единствено бланкетна констатация: „като взех предвид, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане“. Тази формулировка не съдържа фактически основания, които да бъдат проверени от съда.

На второ място, не е изпълнено изискването на чл. 195, ал. 7 ДОПК за мотивиране на съответствието между избраната мярка и обезпечителната нужда. Публичният изпълнител и директорът не са извършили анализ на имуществото на жалбоподателката, не са установили наличието или липсата на други активи, не са посочили защо възбраната върху конкретния имот е необходима, нито защо другите мерки биха били недостатъчни. Липсва оценка за стойността на имота като обезпечение, както и преценка дали при вече наложени други мерки възбраната не води до свръхобезпечаване. Тези пропуски представляват нарушаване на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК и чл. 3 ДОПК.

Действително, във всяко едно от трите постановления е посочена данъчна оценка на имота, по която се извършва обезпечението съгласно чл. 195, ал. 6 ДОПК, без такава да е приложена по преписката. Но това е само формално посочване на стойност и не представлява преценка за съразмерност по смисъла на чл. 195, ал. 2 и ал. 7 ДОПК. Посочването на данъчната оценка не заменя задължението на органа да извърши анализ дали конкретната мярка е необходима, достатъчна и пропорционална спрямо размера на задължението и останалите наложени обезпечения. Липсва оценка на имуществото на длъжника, съпоставка между всички наложени мерки и необходимостта от възбрана върху именно този имот, поради което изискването за мотивираност и съразмерност не е изпълнено.

С оглед изложеното съдът приема, че липсата на конкретни фактически мотиви, недоказаната обезпечителна нужда и липсата на съразмерност водят до незаконосъобразност както на решението, така и на потвърдените с него ПНОМ, поради което същите следва да бъдат отменени. При този изход на делото, с оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски съдът присъжда такова на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК в размер на 5, 11 евро (10 лв.) за държавна такса.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от Закона за адвокатурата, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: 1. лица, които имат право на издръжка; 2. материално затруднени лица; 3. роднини, близки или на друг юрист.

Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноси, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. По делото е приложен договор за правна защита и съдействие от 02.09.2025 г. в който изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие на ищеца, адвокатът извършва безплатно, на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноси, съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване, в случая това е направено, като същото следва да бъде съобразено от съда с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за адвокатските възнаграждения. При прилагане на разпоредбите на тази Наредба на адв. С. К. И. – АК – С. се дължи адвокатско възнаграждение в размер на 204, 52 евро (400 лева).

Воден от изложеното, Административен съд София - град, Трето отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-249/01.08.2025г. на Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022-0081677/09.07.2025 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022-0081678/ 09.07.2025 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С.-022- 0081718/09.07.2025 г., издадени от А. П. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на А. А. Ч., ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 5,11 евро (10 лв. лева) за държавна такса .

ОСЪЖДА ТД на НАП-С. да заплати на адвокат С. К. И. – АК – С. адвокатско възнаграждение в размер на 204, 52 евро (400 лева).

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.197, ал.4 от ДОПК.

Съдия: